

HALÁSZ MARGIT

Vidróczki-kódex

HARMINCHARMADIK FEJEZET

melyből kiderül, hogy egy első ránézésre marcona férfiúnak is lehetnek tartós, romantikus elképzelései. Felbukkan továbbá egy vén északi varázsló, aki a sörfőzéshez ép-púgy ért, mint a vetkőztetéshez. Végül bebizonyosodik, hogy halacskának sem könnyű lenni, még akkor sem, ha kristálytiszta vizű tóban éldegél.

Persze, hogy nem találták meg Ruubent, amikor a rendőrség kiért a tóhoz, már javában aludta az igazak álmát a kis Robinson-hajlékban, és Emíliáról álmodott. Azt álmodta, hogy hajóra szállnak, és a cetek nyomába erednek. Siklik a hajó a habokon, ringatóznak, a cetek hatalmas farokuszonyai fel-felvillannak, Emília mosolyog. Aztán a ceteknek nyoma vész, tán elnyeli őket a mélység?, s olyan hullámok közelednek feléjük, melyek az égig érnek. Hej, rajta-rajta, minél gyorsabban kijutni a szárazföldre! Jön a hullám, mit jön, zúdul, zajlik, morog, hörög, és hatalmas nyelvvel vége nincs bendőjébe kebelezi a hajót. Emilia, Emilia, drága szerelmem, kiabálta Ruuben, és úgy érezte, a szívdobogása menten megfojtja. Fel is ült nyírfa dikóján, magához ölelte kutyájának nagy, meleg, puha fejét, és csak ennyit mondott, okos, okos kutya.

A rendőrök átfésülték a terepet, de nem találtak semmi gyanúsat, csak egy halnyúzó kést, egy őzhurkot, és egy hajózási iránytűt, e legutóbbi rozsdás állapotban, megakadva az északkeleti szélesség hatvanhatodik és hatvanhetedik foka között. De ha alaposabbak lettek volna, akkor rálelhettek volna Ruuben fából faragott fésűjére is, melyet Annikának faragott immár vagy két éve, és a házhoz közeli vén fa odvába rejtette.

Az úgy volt, hogy egyik este kezébe akadt egy félkaréj alakú nyírfadarab, s mivel épp a másik kezében volt egy jó éles bicska, csak úgy hevenyében elkezdte farigcsálni. Repkedtek a forgácsok, s mit tesz Isten, hát előábrázolódik belőle egy fésű. Na, gondolta Ruuben, ez sem lehet véletlen, ő istenuccse, kifaragja azt aprólékosan, és módot talál arra, hogy a lány rábukkanjon. Nem számolt szegény Ruuben azzal, hogy a fadarab, ami oly kívánatosan fogásra kellebbe magát, semmi más, mint egy darab csodafa. Csoda, mert állandó barkácsolást igényel: amit faragott rajta estig, visszánőtt reggelre. Amikor erre rájött, az volt az első gondolata, hogy felmegy észak vészesen hideg vidékére, ahol a titoktudó vén Kaukó lakik. Kaukó nappal varázsolt, éjszaka valami vad lapp muharból sört főzött, ezt itatta a zarándokokkal, s úgy elbűvölte vele őket, hogy mérges kígyóknak látták a nyírfákat és arra eszmél-

tek, hogy meztelenül ülnek egy kies sziklán. De Ruubennel jó, sőt mondhatni baráti kapcsolatot ápolt, egyszer, igaz, már nagyon régen, együtt járták be a hómezőket kutyaszánnal. Ajaj! Micsoda móka volt az! Két szarvasünő tűnt fel előttük, az öreg mindjárt elváltottatta alakjukat, s lett belőlük két szép szűzi leány, akik olyan remekszép dalba kezdtek, melynek hallatán a szíveket meglepte a szerelem. Kacagtak a meztelen lányok az ölükben, zablátlanul repült a szán. Hej, micsoda mirákulum volt az, hogy a lányok egyáltalán nem fáztak, de hát ebben állt a vén kujon ereje, hogy pórére bírt vetköztetni nőt, férfit egyaránt.

De most mégsem vágyott a vén vajákos kuruzslóhoz, nem akart a szánkójába ülni. Se forró, mézszájú szüzekre nem kíváncszott, csupáncsak azt szerette volna, ha végre kifaragja azt a fésűt, és Annika rátalál. Rátalál, elámul, a kezébe fogja és gyönyörű hajába illeszti. Igen, Ruuben Korpi csak erre vágyott. Mégpedig önerőből szerette volna mindezt végrehajtani. Ebben hitt, ez élte. És milyen csodálatos is tud lenni néha az élet, egyik nap arra ébredt, hogy megvan, sikerült, nem nőtt vissza a fa, a fésű íve kecsesen, nyele pedig cinnel cifrázottan mutatta magát. Köszönöm, Istenem kegyelmedet, mondta, és térdre rogyott. És Ruuben Korpi, ötvennyolc éves kényszernyugdíjazott hajóskapitány, énekelni szeretett volna, de sajnos nem tudta elkezdni. S ekkor eszébe jutott egy rövidke részlet a Kalevalából, melyet tízévesen tanult az iskolában. „Hogyha immár senki sincsen, énelem ki énekeljen, magam kezdem mondókámat, egyedül is énekelek.” És legott belekezdett egy dalba, mely csobogó tiszta csermelyről szólt, tündérrózsákról, s egy barna tollú, barna szemű, könnyű kedvű dalos madárkáról.

Hát ezt a fésűt találta meg Matyi, amikor a rendőrség visszavonultával kézen fogva bóklásztak a hajnali tóparton. Mi ez?, mi ez a csoda?, kérdezte Matyi, Finnországban ilyeneket terem a fa? Mutasd, hadd nézzem, nahát, ez gyönyörű, álmélkodott Annika. Ez nem igaz, ez nem igaz, van otthon egy lappföldi csontkanalam, azon is ez a minta van. Persze, hogy az a minta volt, azt a csontkanalat még Kaukó üknagyapja faragta, s a családban továbbvitték a csontfaragás mesterségét. Ruuben ott a ködmönös, bőrbekecses északon tanulta el Kaukótól a mintát egy barnamedve bőrén ülve. Hát igen, ilyen kicsi ez az Európa.

Hús volt a hajnal, Annika nyers színű, kézzel kötött kardigánba burkolózott, s Matyinak támadt egy bolond ötlete, rakjanak tüzet fenyőgallyakból. Meg is rakták, s a felkelő nap fénye összejátszva a tűzzel, hipp-hopp felszárította a harmatot. Egy kékbegy és két kakukkmadár sóvárogva nézte őket, a sarki bűvárok megrestellték magukat, és már nem vijjogtak, a vadludak pedig egy tuskón gyülekeztek, hogy körbeudvarolják egymást az új nap örömére. Mókus, kiáltott fel Matyi magyarul, nézz oda! A bolyhos farkú jószág eléggé megrettent a hajnali idilltől, mert ijedtében felfutott az első fenyőfára. Három toboz esett le a fáról a vadludakra, s lett olyan istenverte gágogás, mint ide hat hét. Ruuben rémálmának ez a zúgó-zengő gágogás vett véget, s miután felébredt, rögvest nekilátott a muharsör főzésének. Tüzet rakott ő is, szállongott a füst, aztán láng csapott fel a kormos katlan szájából. De ahogy rá-

tette az üstöt, megint elkezdte okádni a fekete füstöt a katlan lyukas oldala. Mi az a füst ott? Semmi semmi, felelte Annika, biztos megéheztek a szarvasvadászok.

Én is megéheztem, felelte Matyi, és szájon csókolta Annikát. Csónakázzunk, sutogta Annika, és majd a csónakban... Hát Mátyásunkat, éppúgy, mint Vidróczkit, nem a nyúl költötte, kemény nézésével belenézett a lány szemébe, és mit látott ott? Nem mást, mint a felkelő napot kicsiben. Matyira egy pillanatig kozmikus felismerés nehezedett, hát akkor ez a nap az a nap, ami a Mátrában is süt? Nahát. Igen, ez az a nap volt, de szinte felfoghatatlannak tűnt ebben a pillanatban, hogyan lehet az egy azonos a milliárddal? A völgyben is, igen, volt egy vizesgödör a boksák mellett, abban mindig kellett lennie víznek, nem is akármennyinek. A szénégetők élete múltott azon a vízen, mert ha ne adj Isten, meggyullad a boksa, akkor... Abban a gödörben szokott ilyen parányi nap csillogni reggelenként. Már ott, a Mátrában is szöveget ütött a fejében ez a kérdés, de nem tudott válaszolni rá. Akkor ott azt gondolta, hogy biztos csak azért nem érti, mert nem végzett iskolákat, hisz még az érettségiig sem jutott el. Ezek jártak a fejében, miközben lebaktatott a partra egy régi favödörrel, hogy vizet hozzon a tűzre.

Annika már a fenyőcsónakban ült, lóbálta a kezét, paskolta a tó kristálytisza vizét, hogy ne legyen olyan zavarba ejtően áttetsző. Alant apró halakból verődött rajok lebzseltek, s amikor a vasbordás csónak melléjük ért, fejvesztetten szaladtak szanaszéjjel. Sosem árt az óvatosság, gondolták, jobb félni, mint megijedni. A múltkor is, a jó múltkorában az a félrészeg fickó, aki a zabpelyhes lábast hozta a folyóba elmosogatni... Ki gondolta volna? A halacszkák csak szolgálatkészen odaúsztak, hogy elmosassák, azaz lecsipegessék róla a zabmorzsákat. Erre az a vadbarom rácsapott a lábassal a fejükre. Egy-két éretlennek betört a kobakja, két halhölgyikének meg a húsos csípőjét érte az ütés, azóta is csak sántikálnak. És ha sánták maradnak örökre? Ki fizet nekik kártérítést, ugyan ki? És ki veszi feleségül őket? Mert a tóban igen nehéz volt a párválasztás, sok-sok szingli hallány várakozott minden reményt feladva az egyszemélyes kis fészkekben. Hát éppen ezért, a fentebb említett két áldozathölgy, elment panaszra a víz alatti anyókához, a nádruhájú öreg nénéhez. De a néne azt mondta, ilyen csip-csup fröcskölődés miatt nem jön fel a szürke mélységből, épp hínárfonalat sző, s a lányok is jobban tennék, ha a pánikszerű férjhez menés helyett inkább követnék a példáját. A csukába már!, mondta a néne dühösen, negyvenöt fölött már titeket se fog érdekelni se a férjhez menés, se a gyerekszülés. Különben meg legközelebb, ha embergyanús helyzetet láttok, meneküljete, vagy használjátok bátran a túhegyes uszonyaitokat. Egyébként meg, mormolta a kopolyája alatt, olyan megnyugtató lenne már, ha valami jót is hallanék azokról a fránya emberekről, nemcsak a panaszt. Azzal visszacsobbant a rokkája mellé egy vízitönkre, és szilaj munkába fogott.

Matyi ült az evezőknél, igaz, nem evezett még soha, de hát vitézül állta a próbát, mint az egyszeri szabólegény, aki elindult szerencsét próbálni. Pár méter után azonban ledobta magáról a pulóverét, újabb méterek után pedig a nap egyre erősö-

dő melegére hivatkozva a pólóját is. Ott ült Mátyásunk félmeztelenül, dagadó izmokkal egy dél-finnországi erdőség madarakkal körbecsicsergett fenséges tavának kellős közepén egy csónakban. Pacsirták, pintyek, csízek, széncinkék, füstí fecskék alkották a kórust, melynek karmestere az a fogyatékkal élő rokkant sas volt, akitől már nem volt félnivalójuk, de a zenei ízlésében feltétel nélkül megbíztak. Akkor most, akkor most, gyere, gyere közelebb, mondta Annika, és leterítette a csónak öblös hasára a nyers színű kézzel kötött kardigánját. Matyinak sem kellett kétszer mondani, rögzítette az evezőket, és odamászott Annikához. A magas ég madárkái a csónak fölé repültek, nemkülönben a fogyatékkal élő javakorabeli sas, és olyan örömdalolásba kezdtek, melytől elhallgatott a susmusolva panaszkodó szél. Nem hallottam még soha ilyen szép madáréneket, pedig nálunk a Mátrában is van azért egy-kettő. Téged búcsúztatnak, mondta Annika könnyes szemmel, mert holnap, azaz ma délben már elmész. De még itt vagyok, nem érzed, drága Annika, kincsem, mondta Matyi és levetkőztette a lányt.

A kis halak csak arra lettek figyelmesek, hogy reng a csónak, csobban kicsiket, aztán egy-két nagyobbat, és ez a ritmus mintha egyre erősödnék. Meg is rettentek annak rendje és módja szerint, mért visítozik meg sikongat benne az a lány, tán valaki bántja? Le is rohantak a víz alatti anyókához tanácsot kérni. Jaj, ti sáros népség, még azt sem tudjátok, hogy így szeret az ember? A csukába már! Na, de nem baj, menjetek Isten hírével, és gyűjtsetek kagylókat, mert azzal pitykézném a vásznam, de minél apróbbakat hozzatok ám!

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

melyben világossá válik, hogy három buta betű mennyire fel tudja bolygatni egy fiatalember életét. Megismerünk egy vén, kockafejű, amatőr költő bankárt. Arra is fény derül, magyarnak lenni külföldön soha sem volt és soha sem lesz könnyű feladat.

A madárkák tényleg Matyit búcsúztatták. Kettőkor indult a komp, délre vissza kellett érkezniük Helsinkibe. Tüsi és Ricsi sem dolgozott aznap, üres volt a délelőttjük. Gondolták, kirándulnak egy kicsit. Kora reggel bementek egy nagy fehér templomba. A templom a tengerre nézett, egy kis dombon állott, hatalmas volt és már-már idegesítően egyszerű. Hát ebből jól kispóroltak mindent, öcsém, mondta Ricsi, és egy perselyszerű doboz mellett megállt. Nézd a', ezekre a kis cetlikre rá lehet írni, mit szeretnél kérni Istentől, aztán bedobod, és két lehetőség van, vagy meghallgatja Isten a kérésed, vagy nem. És elkezdett nevetni. Még szerencse, hogy nem volt más rajtuk kívül a templomban, és csak Isten hallhatta velőtrázó nevetését, előtte meg, ugye, nem kell szégyenkeznie az embernek. Én már csak abban hiszek, öcsém, amit látok, mondta Ricsi. Tüsi egyetértőleg mosolygott, de azért vette a madzag végén lógó tollat, és az egyencetlik egyikére ráírt valamit. Hogy mit, azt nem lehet tudni, azt még a regény írója elől is titkolta. Odafirkantotta azt az egy-két szót, s mire Ricsi odalépett, már be is dobta a perselyszerű dobozba. Na, hát, öcsém, te ilyen badarságokban hiszel, veregette meg Tüsi vállát. Engem a papoktól úgy általában kiver a

víz. Ingyenélő népség, már nagyapám is megmondta, hogy az egyik ismerőse csak azért lett pap, hogy ne küldjék a frontra.

Azzal elindultak a kijárat felé, de Ricsi arca nyugtalanságot mutatott, olyan volt, mint akinek hirtelen eszébe jut valami. Te, én otthagytam egy kis semmiséget, mondta Tüsinék zavartan, amikor kiléptek a templomból. Visszaszaladok, jó? Várj meg itt, légy szíves. Azzal visszasietett a perselyhez, vette a tollat, és ráírta egy cetlire, hogy Bea. Egy fiatal papocska lépett ki az egyik szószék alól, olyan volt, mint egy szürke egér, aki félénken bár, de mégis előmerészkedett a lyukból. Mosolyogva bólogatott, bizonyára köszönt. Ricsi zavarában hátrahőkölt, nekiütközött a mögötte lévő oszlopnak. Így álltak egymással szemben pár másodpercig, s Ricsi annyira zavarba jött, amiért kilesték szívének legrejtettebb titkát, hogy nem merté bedobni a cetlit. Aztán tétován biccentett a fejével, és végre elmosolyodott. A kis pap, mint aki csakis ezért a mosolyért toppant volna elő a cellájából, sarkon fordult, és eltűnt a szószék alatt. Ricsi végre megtette, amit nem mert volna földi halandó előtt megtenni, összehajtogatta a cetlit, és bedobta a perselyszerű dobozba. Hosszú volt az út a templomajtóig. Olyan volt annak a kispapnak a nézése, mint aki mindent tud rólam, gondolta, igen, pontosan olyan, mint aki az egész Bea-ügyet ismeri. De hát honnan ismerné? Ebben aztán megnyugodott, és egyszerre nagyon felszabadultnak érezte magát. Remény költözött a szívébe, mely évek óta nagy kő alatt préselődött, s most itt egyszerre új életre, ezer apró lábba kelt. Na, most már mehetünk, mondta Tüsinék, szerencsére megtaláltam, amit kerestem.

Egy szigetre mentek volna aztán, hajó vitte volna őket a valahai svéd katonai bázisra, de a hajó indulása valami malőr miatt eltolódott. Hogy miért is, azt sajnos nem értették, annyira jól azért Ricsi sem tudott angolul. Úgy döntöttek, maradnak a városban, csámborognak, nem kockáztathatják a kompot. Egy jól öltözött csinos nő dülöngélt előttük, Ricsi ilyet még nem látott, hogy valaki ilyen jól nézzen ki, miközben részeg. Te, ez a nő beteg vagy matt részeg?, kérdezte Tüsit. Tüsi jelezte a tekintetével, hogy ő az utóbbira tippel. S milyen igaza volt! A nő a retiküljéből vodkát vett elő, finoman, nőiesen meghúzta, és magas sarkú cipőjében eltipeggett. Egy utcai árustól vettek emlékébe pár rénszarvasos kulcstartót, s meglepődve tapasztalták, hogy a magyar szó hallatán felcsillan az árus szeme. Budapesti Közlekedési Vállalat, mondta magyarul a férfi, valaha az idegenforgalomban dolgoztam. Jóska, Pista, Mariska, na, egyél már, sorolta a férfi az általa tudott magyar szavakat. Ricsiék jót nevettek rajta, mert olyan furcsán ejtette őket, hogy csak na. Aztán egy McDonald's-ba ültek be, hogy egyenek valamit, Ricsi azt mondta, azért oda, mert ott legalább kiismeri magát, nem kell kérdezősködni. Ő nem szereti, ha kiderül róla, hogy magyar. Nézzék csak szimplán külföldinek, németnek, olasznak, franciának, mit tudja ő, de ne magyarnak. Be is ültek, jóízűen falatoztak épp, amikor odajött hozzájuk egy ötvenes nő, akinek tetovált volt a szemöldöke. Látom, hogy magyarok vagytok, kezdte, tudjátok, a párom után jöttem ki, aki itt dolgozik mostan Tamperében, főztem rá három hónapig, meg mostam, de most már nem bírom, a szemét minden pénzt el-

vett tőlem, nem tudátok segíteni abban, hogy hazajussak, egy kis pénzzel vagy valamivel, értitek, meghálálnám, olyan szerencsétlen vagyok. Na, menjünk innét, de gyorsan, mondta Ricsi Tüsinek úgy, hogy fel se nézett a nőre. Azzal a szájába tömte az összes sült krumplit, a hamburgert meg a kezébe vette, gyere már, nem látod, hogy bolond, szólt vissza Tüsinek. Hogy mi van?, kapaszkodott Ricsi mondatába a nő, még hogy bolond, milyen magyarok vagytok ti, azért tart ott az ország, ahol tart, mert ilyenekkel van tele, mint amilyenek ti vagytok, nem szégyellitek magatokat, idejöttök, és meg sem ismeritek a másik nyomorult magyart! Hm? Süketek vagytok, vagy mi nyavalya van veletek, he? Hát szegény fiúknak elment a kedvük a további városnézéstől, Ricsi azt mondta, ő beül az autóba, és ki se száll belőle Budapestig. Neki különben is elege van ezekből a külföldi fuvarokból, fárasztó is, nem is fizetik meg rendesen. És egyébként is, ő már nyugalmat akar, csendet, békét, rendes életet egy Budapesthez közeli falucskában, nem ilyen kujtorgó tempót.

Hát, az igazat megvallva, Ricsi nem volt egy Vidróczki-típus. Nem hordott kést a csizmájában, mint a betyárok, gondolván, hogy még jó lehet valamire. Arra sem érzett késztetést, hogy női ruhában a legmocskosabb káromkodások közepette adófizetőket raboljon. Ötszáz ürüt sem akart forgatni a gyepen, továbbá arra sem vágyott, hogy öntsék a fejére a bort, miközben táncol, és lövöldözze a megkötözött sajtószentpéteri pap lába alatt a döngölt padlót. Olyan lovat meg végképp nem akart birtokolni, amely nem árulja el magát a nyerítésével. Ő egyszerűen csak rendes férfi és férj szeretett volna lenni, egy kedves, szép nő mellett, olyan mellett, mint például Bea, mint amilyen Bea volt. Beára gondolt az autóban ülve, miközben egy kereskedelmi csatorna dalait hallgatta, mely finnül ment, nem kétséges, de belebeleénekeltek néhány angol szót is, ilyeneket, hogy baby, hot thing, I love you, destiny, kiss. Vajon mi lehet most Beával? Vajon boldog-e azzal a másik emberrel? Azt mondják, nem élnek valami jól. Mindenesetre fura, hogy nem jön össze nekik a gyerek. Ilyeneken gondolkodott, ilyeneken mert végre-valahára gondolkodni. Mi van, ha nem is akar attól a másiktól gyereket? Mi van, ha csakis tőle akar, csak nem meri mondani? Igen, igen, igen, ha hazamegy, meg fogja keresni Beát, és el fog mondani neki mindent. El kell mondania. Mindent, az utolsó szóig, hisz neki nincs már semmi veszíteni valója.

Matyinak és Annikának volt egy feladata Kouvolában, fel kellett venniük Annika édesapját, és vissza kellett fuvarozniuk Helsinkibe. Matyi nem örült különösebben a hírnek, a háta közepe sem kívánta a jópofizást egy finn apával, akinek a lányával egyéjszakás kalandba keveredett. Már fogalmazgatta magában az angol mondatokat, hogy ne tűnjön majd se maflának, se beképzeltnek, de legfőképpen ne iskolázatlannak. Hej, de szeretett volna most Mátyásunk a mátrai völgyben lenni. A csendben, nyugalomban, kiszámíthatóságban, az izzó faparázs vörös fényében és a biztonságos magyar nyelvben. De milyen furcsa és különös, Ricsi is épp ebben a pillanatban vágyakozott a sűrke hétköznapi életre.

Szintén zenész?, kérdezte Mauri Pekkanen. Nem? Nem baj, akkor sem esünk kétségbe. Hogy tetszik a város? Kicsit unalmas, ugye, hát én ennél sivárabb várossal még nem találkoztam. Itt se fog olyan képeslap készülni, hogy Kouvolát látni és meghalni, igazam van vagy nem? Matyi nem igazán értette a humort, illetve hát az angol nyelvet, amit Mauri beszélt. Legszívesebben szárnyra kapott volna, és kirepül az autóból, és irány Helsinki, aztán a komp, aztán Budapest, aztán... De nem gondolhatta tovább, mert a szikár férfi szemmel láthatóan feldobott állapotban volt, és feltétlenül kommunikálni vágyott.

Szóval első lettél, nahát, csodálatos vagy, apa, mondta Annika, és megsimogatta az apja kezét. Egymás mellett ültek elől, apa és lánya, Matyit hátra küldte Annika, amikor Kouvolába értek, és egész úton ügyet se vetett rá. Persze, hogy rosszul érezte magát Mátyásunk, úgy érezte, nem veszik emberszámba, megtette a dolgát, ellátta Annika baját, mehet haza, meg se álljon Budapestig. Fél füllel azért hallgatta a beszélgetésüket, kisilabizálta, hogy az apa, valami nyugalmazott banki nagykutya, most valami Kalevala-klub tagjaként megnyert valami versenyt valamilyen versével. Legjobb lett volna, ha finnül beszél meg ezt az egészet Annikáék, de Matyi pechére angolul folyt a társalgás, tehát a beszélgetés sokadik szünetében illett valamilyen érdeklődést mutatnia a személlyel, illetve a témával kapcsolatban. Mi az a Kouvolavala-klub?, törte meg a csendet Matyi. Éktelen röhögés lett a válasz, hogy micsoda?, kérdezett vissza Mauri, nem értettem tisztán. Aztán megint jól kinevették szegény Mátyásunkat, pedig hát ő tényleg legjobb tudása szerint teljesített az éjjel és hajnalban is, Annikától nem ezt érdemelte volna. Matyit kiverte a víz, hát már egy egyszerű kérdő szerkezetet sem tud fogalmazni, mi történt vele, hogy így visszafejlődött az angoltudása? Valójában nem fejlődött vissza egyáltalán, csak épp zavarában és szorongásától gátoltan mindent elfelejtett. Mi az a Kouvolavala-klub kérdezte megint? Ka-le-va-la, szótagolta Mauri nevetve, Annikám, hát nem járt a barátod egyetemre? Ah, mindegy, tudod, a Kalevala-klub vén, kockafejű bankárok klubja, akik hetente összejönnek, és a Kalevala metrumában továbbírják az eposzt. Ez érdekesnek tűnik, mondta Matyi mindent egy lapra téve, mert fogalma sem volt, miről is beszél Mauri valójában. Igen, nagyon érdekes, felelte a férfi, és most egy országos versenyen az én folytatásom lett a díjnyertes. Tényleg?, kérdezte Matyi meglepetést színelve, gratulálok. És miről szól a vers? Rólam, felelte Mauri, illetve arról, hogy mi lett volna velem, ha nem nőülök meg, csak járom a vizeket, és a jégsellőkkel bujálkodom. Ó, menj már, apa, te meg a jégsellők, amikor a legjobb apuka vagy a világon. Aztán hosszú-hosszú csend következett, Matyi elérkezettnek látta az időt, hogy alvást színelve végre megszabaduljon a megalázó és kényelmetlen társalgástól. Becsukta a szemét, félrebiccentette a fejét, és öt perc múlva ténylegesen elaludt, hisz az éjszaka olyan zaklatott volt.